

Vergeet me niet

Vergeet me niet

Aletha de Regt

Schrijver: Aletha de Regt
Coverontwerp: A. de Regt
ISBN: 9789403870212
© Aletha de Regt

Hoofdstuk 1

Er was ingebroken.

Dat voelde ik meteen toen ik binnenkwam.

Het huis rook anders. Niet vies, maar vreemd. Alsof iemand hier had gestaan die hier niet hoorde. Ik bleef even in de gang staan met de deurklink nog in mijn hand. De deur was dicht, maar het gaf geen geruststelling. Ik luisterde. De geluiden van het huis waren er nog: de koelkast, een tik in de muur, het zachte gezoem dat ik al jaren kende. En toch klopte het niet.

De kastdeur in de woonkamer stond open.

Niet wijd. Net genoeg om het te zien. Ik wist zeker dat ik die had dichtgedaan.

Ik liep er langzaam naartoe en deed hem dicht, voorzichtig, alsof hij me kon verraden als ik te hard zou zijn. Mijn hart klopte sneller dan normaal.

Op tafel lag de puzzel. Of beter: de puzzel lag er niet meer zoals ik hem had achtergelaten.

Een paar stukjes waren verschoven.

Ik bleef staan en keek ernaar, mijn handen strak langs mijn lichaam. "Zo heb ik het niet achtergelaten" zei ik hardop.

Ik liep naar het dressoir. De fotolijst stond scheef. Dat irriteerde me meteen. Ik zette hem recht en keek of hij bleef staan. Dat deed hij.

Mijn portemonnee lag er niet.

De paniek kwam plotseling, als een klap in mijn borst. Ik keek nog eens. Onder de krant. In de schaal. Op de stoel. Niets. Ik liep naar de keuken en trok een la open. Daarna nog een. Mijn ademhaling werd sneller.

Ze hadden hem meegenomen.

Ik wist dat ik hem bij me had gehad. Bij de winkel. Ik had betaald. Ik voelde het briefje nog in mijn hand, het wisselgeld dat ik netjes had opgeborgen. Dus hij moest hier zijn geweest. En nu was hij weg. Ik keek om me heen, alsof ik iemand zou zien wegduiken.

De keuken voelde kleiner dan anders. Op het aanrecht lagen de borduurwerkjes.

Half af. De draad hing los. Ik pakte het op, maar legde het meteen weer neer. Ik kon er nu niet naar kijken.

Aan de muur hingen de mooie werkjes. Die hingen daar al jaren. Die waren mooi af en goed gelukt.

Daar had niemand aan gezeten.

Ik hoorde het vogeltje fluiten vanuit de woonkamer. Dat stelde me gerust. Ik liep erheen. Hij zat op zijn stok en keek me aan, helder en wakker.

“Je bent er nog,” zei ik zacht.

Dat was belangrijk.

Ik liep verder door het huis. In de slaapkamer bleef ik staan. Het rook hier sterker. Niet verkeerd, maar anders. Ik trok de kastdeur open. Alles hing netjes. Ik keek onder het bed. Niets.

Toch voelde het alsof ik bekeken werd.

Ik ging op het bed zitten en haalde diep adem. Misschien was het beter om iemand te bellen.

Dit was niet iets wat je zomaar liet zitten. Dit was serieus.

Ik pakte de telefoon.

Mijn handen trilden toen ik het nummer intoetste.

“Met de politie,” zei een stem.

“Er is bij mij ingebroken,” zei ik. Mijn stem klonk schor, maar vast.

“Mijn spullen zijn verplaatst. Mijn portemonnee is weg.”

Er volgde een korte stilte. De stem stelde vragen. Of er braakschade was. Of ik iemand had gezien. Ik antwoordde zo goed ik kon. Nee, geen braakschade. Nee, niemand gezien. Maar dat betekende niets. Ze waren slim geweest.

“Blijft u binnen,” zei de stem uiteindelijk. “We komen langs.”

Ik legde de telefoon neer en keek om me heen.

Het huis voelde plotseling te groot. Te leeg.

Ik ging weer naar de woonkamer en ging zitten.

Mijn ogen bleven rusteloos bewegen.

De kast. De tafel. De deur.

Alles wat ik zag, leek een beetje verschoven.

Op tafel lag een puzzelstukje apart. Los van de rest. Ik pakte het op en probeerde het ergens te leggen, maar het paste nergens.

Dat maakte me boos. Ik legde het terug alsof het me had uitgedaagd. Ik hoorde een geluid in de gang. Een zachte tik. Mijn hart sloeg over. "Hallo?" riep ik.

Geen antwoord.

Het vogeltje floot weer. Ik keek naar hem. Hij was rustig. Dat was goed. Als er iemand was geweest, had hij dat wel gemerkt.

Toch bleef het gevoel.

Iemand was hier geweest.

En die iemand wist nu hoe alles bij mij stond.

Ik ging op mijn vaste stoel zitten.

Die stond met de rug naar het raam, zoals altijd.

Vanuit daar kon ik de deur zien.

Dat gaf overzicht.

Ik zette mijn voeten stevig op de grond en vouwde mijn handen in mijn schoot. Het huis voelde nog steeds onrustig, maar hier zat ik goed. Hier zat ik veilig.

Ik pakte een nieuw bolletje wol uit de mand naast de stoel. Het oude werkje liet ik liggen.

Dat kon wachten. Dit moest iets anders worden. Iets nieuws. Mijn handen vonden vanzelf de haaknaald.

De eerste steken gingen langzaam, maar daarna kwam het ritme terug. Steek, omslaan, doorhalen. Dat hielp.

Ik luisterde naar het huis terwijl ik werkte. Elk geluid sprong eruit. De tik in de muur. Het zoemen van de koelkast. Het zachte gefluit van het vogeltje. Alles hoorde ik tegelijk.

Na een tijdje hoorde ik stemmen buiten. Auto's. De deurbel.

Mijn hart sloeg een slag over.

Ik stond op en liep naar de deur.

Ik keek eerst door het kijkgaatje.

Twee mannen in uniform. De politie. Ik deed de deur open.

"Mevrouw?" zei de ene. "U had gebeld."

“Ja,” zei ik. “Er is bij mij ingebroken.”
Ze kwamen binnen zonder te dringen.
Ze keken rustig om zich heen,
vroegen waar mijn portemonnee normaal lag, wat er anders was
dan anders.
Ik liet het zien. De kast. De tafel.
De plek waar mijn portemonnee hoorde te liggen.
Ze luisterden. Dat was fijn. Ze deden niet alsof het onbelangrijk was.
De ene agent noteerde dingen, de andere keek rond.
Hij bukte bij het raam, keek naar het slot. “Geen braakschade,” zei
hij tegen zijn collega.
“Dat zei ik,” antwoordde ik. “Ze zijn voorzichtig geweest.”
Hij knikte. Alsof hij dat begreep.
Ze stelden nog een paar vragen. Of ik iemand had gezien. Of ik iets
had gehoord. Ik vertelde over de geur. Over de verschoven spullen.
Over de puzzel. Dat leek hem te interesseren.
Toen er op de deur werd geklopt, schrok ik opnieuw.
Maar deze keer was het de buurman. Hij stak zijn hoofd om de deur.
“Ik zag de politie,” zei hij. “Ik dacht, ik kijk even.”
“Dat is goed,” zei de agent. “Fijn dat u er bent.”
De buurman keek even rond, zijn blik bleef hangen bij mij.
“Gaat het?” vroeg hij.
“Ik denk dat er is ingebroken,” zei ik.
Hij knikte langzaam. “Ik zal wel wat extra opletten,”
zei hij tegen de politie. “Zoals anders.”
De agent schreef iets op en knikte terug. “Dat is prima. Dan houden
we samen een oogje in het zeil.”
Samen. Dat woord bleef hangen.
Toen ze weer weg waren en de deur achter hen dichtviel,
voelde het huis stiller dan daarvoor.
Ik ging weer op mijn stoel zitten en pakte mijn haakwerk op.
De steken zaten nog goed. Mijn handen deden hun werk.
De buurman bleef nog even staan. “Bel maar als er iets is,” zei hij.
“Ik ben thuis.”

Ik knikte.

Toen ik weer alleen was, keek ik naar de deur. Naar de kast. Naar de tafel.

De politie had me serieus genomen.

De buurman hield een oogje in het zeil.

Ik haalde diep adem en voelde mijn schouders iets zakken.

Het huis klonk weer als zichzelf.

Ik pakte mijn haakwerk op en ging verder waar ik gebleven was.

Steek voor steek.

Dat was genoeg voor nu.

Hoofdstuk 2

Het licht in de woonkamer werd zachter.

Niet ineens, maar langzaam, alsof het zich terugtrok. Buiten schoof de dag weg zonder afscheid te nemen. Ik stond op uit mijn stoel en keek om me heen. Het was tijd om alles nog even na te lopen.

Ik begon bij de kast.

De poppen stonden keurig op een rij, hun jurken netjes gladgestreken. Ik streek met mijn vingers langs een mouw, rechtte een hoedje dat iets was verschoven.

Ze keken me aan met hun vaste gezichten.

Vertrouwd. Ze stonden hier al lang. Zij bleven.

“Tot straks,” zei ik zacht.

Op de stoelen stonden er ook een paar. Ik zette ze iets rechter, zodat ze niet konden vallen. In de keuken zat er eentje op een stoel bij de tafel. Ik had haar daar neergezet omdat ze daar beter licht had.

Dat wist ik nog.

Ik keek of alles goed stond en liep toen naar de slaapkamer.

Daar stonden ze ook. Op de kast. Op de stoel. Eén zat op het randje van het bed, haar benen keurig naast elkaar.

Ik bleef even staan.

“Welterusten,” zei ik. “Ik ben zo terug.”

Ik deed het licht uit in de woonkamer en liet alleen het kleine lampje branden.

In de keuken draaide ik alles na.

Geen kraan die liep. Geen raam open. Toen liep ik terug en ging nog één keer langs de kooi.

Het vogeltje zat al rustig.

Ik dek zijn kooitje toe zodat hij kan slapen.

Hij had zich opgebold, zijn kopje een beetje weggekropen in zijn veren.

Zo hoorde het.

“Goed slapen,” fluisterde ik.

In de slaapkamer trok ik mijn nachtjapon aan. De stof voelde koel tegen mijn huid. Ik legde mijn kleren netjes over de stoel en ging in bed liggen. Het matras kraakte even onder mijn gewicht en werd daarna stil. Ik trok de deken omhoog tot mijn borst en sloot mijn ogen.

Toen hoorde ik het.

Tik.

Ik opende mijn ogen meteen.

Het was geen hard geluid. Meer alsof iemand ergens tegenaan tikte.

Nog een keer.

Tik. Tik.

Het kwam van beneden. Of van de muur.

Ik kon het niet precies plaatsen. Mijn ademhaling ging langzamer terwijl ik luisterde. Misschien was het niets. De verwarming maakte wel vaker geluid.

Maar toen hoorde ik het weer.

Ik bleef heel stil liggen. Ik durfde me niet te bewegen. Het geluid kwam terug, onregelmatig,

alsof iemand het deed wanneer hij dacht dat niemand luisterde.

Ik sloeg de deken van me af en ging rechtop zitten. Het was warm.

Te warm. Ik legde mijn hand tegen de verwarming. Die stond hoger dan eerder. Dat voelde ik meteen. Iemand had eraan gezeten.

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Ik stond op en liep eerst naar de kooi. Voorzichtig tilde ik een hoek van het doek op. Het vogeltje bewoog niet. Hij sliep. Zijn borstje ging rustig op en neer. Dat stelde me een beetje gerust.

Maar het getik bleef.

Ik liep naar het raam en schoof het gordijn een stukje opzij. Buiten was het donker, maar niet stil.

Er was beweging beneden, bij de schuur. Iemand liep heen en weer.

Ik kneep mijn ogen samen en zag een gestalte bukken. Metaal glom even in het licht.

Het was de onderbuurman.

Hij had iets in zijn handen. Buizen. Of gereedschap. Hij bewoog gehaast, keek steeds om zich heen.

Mijn maag trok samen. Hij was onderhoudsmonteur. Dat wist ik. Hij zat altijd aan dingen. Hij wist hoe alles werkte.

En hij was altijd boos.

Altijd commentaar.

Over geluid. Over de verwarming. Over van alles.

Mijn handen begonnen te trillen. Wat had ik gedaan? Wat had ik verkeerd gedaan dat hij dit nu deed? Dat hij aan mijn verwarming zat, aan mijn huis. Zonder iets te zeggen. Zonder toestemming.

Het getik klonk weer.

Harder nu. Alsof het antwoord gaf op mijn gedachten.

Ik deed een stap achteruit en voelde de rand van de keukentafel tegen mijn benen.

De poppen keken me aan vanaf hun plekken. Ze bewogen niet.

Zij wisten het ook niet.

Ik ging weer zitten, maar bleef rechtop. Ik hield mijn ogen op de deur gericht. Mijn hart bonkte in mijn keel.

Hij was beneden bezig.

Aan dingen die van mij waren.

En ik wist niet wat ik had gedaan om dit te verdienen.

Het getik werd harder.

Niet sneller, maar dwingender. Alsof het antwoord verwachtte.

Tik.

Tik.

Tik.

De warmte drukte tegen mijn huid. Het was alsof de lucht dikker werd. Mijn nachtjapon plakte aan mijn rug. Ik veegde mijn handen af aan de stof, maar ze bleven nat.

Ik ademde door mijn mond en probeerde rustig te blijven, maar mijn hart sloeg te snel.

Ik keek naar de verwarming. De knop stond veel te hoog. Ik had hem nooit zo gezet. Mijn vingers hingen even boven de knop, maar ik durfde hem niet aan te raken. Alsof hij heet was. Of verboden.

Toen zag ik het licht.

Het kwam uit de koelkast.

Ik verstijfde. Dat kon niet.

De koelkast stond uit. Dat had ik zelf gedaan.

Al een tijd geleden. Het licht mocht daar niet branden. Ik bleef staan en keek ernaar, alsof het elk moment weer uit kon gaan.

Het deed dat niet.

Met trillende handen liep ik ernaartoe en opende de deur.

Het licht sprong feller aan. De kou sloeg me tegemoet.

Alles stond er nog. Netjes. Zoals altijd.

Ik deed de deur weer dicht. Het licht verdween.

Mijn hoofd suisde. Het getik ging door.

Ik keek weer naar buiten. In de schuur beneden bewoog de onderbuurman nog steeds. Hij liep heen en weer, gebogen over iets wat glom. Buizen.

Mijn maag trok samen.

Hij had er gewoon aan gezeten, dat wist ik zeker.

Aan mijn verwarming.

Aan mijn huis.

Ik wist niet waarom, want ik was altijd vriendelijk naar hem, naar alles naar iedereen.

De paniek kwam ineens, als een golf. Ik trok mijn jas aan over mijn nachtjapon en pakte mijn sleutels. Mijn handen waren zo nat dat ik ze bijna liet vallen. Het getik volgde me tot aan de deur.

Bij de buurman drukte ik op de bel.

Meteen barstte er geblaf los.

Ik deinsde achteruit. Mijn hart sloeg op hol. De deur ging open. De buurman stond daar in zijn pyjama. Achter hem stond een grote herdershond. Hij kwispelde, maar ik zag alleen zijn kop, zijn tanden, zijn kracht.

“Rustig,” zei de buurman meteen. “Hij doet niks.”

Mijn stem wilde eerst niet. Pas na een paar seconden lukte het.
“Het... het tikt,” zei ik. “En het is zo warm. En er was licht in mijn koelkast.”
Hij keek me aan, niet boos, niet geërgerd. Alleen aandachtig.
“Kom,” zei hij. “Dan kijken we samen.”
Samen. Dat klinkt fijn.
Hij liep met me mee terug. De hond bleef achter. De deur viel dicht en het huis leek iets minder groot.
Hij draaide meteen aan de verwarming.
Het getik veranderde. Werd zachter. Langzamer.
“Dat zijn de buizen,” zei hij. “Als hij zo hoog staat, doen ze dat.”
Hij keek bij de koelkast, deed de deur open en dicht. “Die werkt gewoon,” zei hij. “Het licht hoort zo.”
Ik voelde schaamte opkomen, maar hij lachte niet. Hij zuchtte niet.
“Je hoeft niet bang te zijn,” zei hij. “Die onderbuurman zit nergens aan. En als er iets is, kom je gewoon.”
We dronken thee aan de keukentafel. De warmte zakte langzaam weg. Mijn handen werden weer droog. Het huis klonk normaal. Het vogeltje bleef stil onder zijn doek.
Toen hij wegging, liep ik nog één keer naar de kooi. Ik tilde het doek een stukje op.
“Slaap zacht,” zei ik.
Ik ging terug naar boven en kroop in bed. De spanning zakte uit mijn schouders. Mijn ogen vielen bijna dicht.
Toen hoorde ik beneden een stem.
“Buurvrouw,” riep iemand.
“Blijf van die verwarming af.”

Hoofdstuk 3

Ik werd wakker van het licht.

Niet fel, maar aanwezig. Het viel langs de rand van het gordijn naar binnen en bleef op de muur hangen.

Ik bleef even liggen en luisterde. Het huis was stil. Geen getik. Geen stemmen. Alleen het zachte zoemen dat erbij hoorde.

Dat stelde me gerust.

Ik sloeg de deken van me af en ging zitten. Mijn lichaam voelde zwaar, maar niet verkeerd. Ik stond op en liep naar de badkamer. Het water uit de kraan was koud in mijn handen, maar het maakte me wakker. Ik waste mijn gezicht, keek even naar mezelf in de spiegel en draaide me toen weg.

Dat was genoeg.

Beneden rook het naar niets. Dat was goed. Ik zette een kopje op het aanrecht en schepte oploskoffie erin.

Water erop. Ik roerde tot het donker werd. Daarna pakte ik brood en beleg. Twee boterhammen. Niet te dik besmeerd.

Ik ging aan de keukentafel zitten en at langzaam. Buiten reed ergens een auto voorbij. Het klonk ver weg.

Na het eten liep ik naar de kooi. Ik vouwde het doek voorzichtig op en legde het naast me neer.

Het vogeltje keek me meteen aan en fladderde even.

“Goedemorgen,” zei ik.

Ik haalde het badje tevoorschijn en hing het aan de kooi.

Hij aarzelde geen seconde.

Hij sprong erin en spetterde enthousiast.

Ik moest glimlachen. Waterdruppels vlogen alle kanten op.

“Niet te wild,” zei ik lachend.

Toen hij klaar was, haalde ik het badje weg en deed er voer bij. Hij begon meteen te eten en floot tussendoor. Helder. Vrolijk.

Dat klonk goed.

Ik voelde me lichter dan daarnet.

Rustiger. Toch bleef er iets hangen.

De stem van beneden. De woorden. Blijf van die verwarming af.

Waarom eigenlijk?

Ik keek naar de verwarming. Hij stond nu goed. Niet te hoog. Niet te laag. Aangenaam, zoals de buurman had gezegd. Ik wilde er niet aan zitten. Maar ik wilde wel weten waarom.

Ik pakte mijn jas en liep naar beneden.

Bij de deur van de onderbuurman aarzelde ik even. Toen klopte ik. Het duurde niet lang voordat hij open deed. Hij keek me aan alsof hij me al verwachtte.

“Ja?” zei hij.

“Ik wilde even vragen,” begon ik, “over de verwarming. Waarom verander je die steeds en mag ik er niet aankomen.”

Hij zuchtte, maar niet hard. Meer alsof hij het uitlegde aan iemand die het niet helemaal begreep.

“Als je eraan zit, schiet hij omhoog,” zei hij.

“Dan wordt het te warm in huis en schieten je rekeningen omhoog, dat moet je niet willen.

Als je hem laat staan,

blijft het aangenaam en is er niks aan de hand.”

“Maar ik...”

“Het werkt gewoon zo,” zei hij, iets kortaf. Toen keek hij me aan en zijn toon veranderde.

“Sorry dat ik lawaai maakte gister, hopelijk heb ik je niet wakker gemaakt. Ik was bezig met een project.”

“O,” zei ik. “Dat geeft niet.”

Hij knikte. “Goed. Dan weten we dat.”

Hij deed een stap terug. Het gesprek was klaar.

Boven pakte ik mijn haakwerk. Ik ging weer op mijn vaste plek zitten en haalde de wol tevoorschijn. Dit keer wist ik precies wat het moest worden. Een poppetje. Klein. Met ronde armen.

De haaknaald gleed soepel door de steken. Mijn handen deden wat ze moesten doen. Het vogeltje floot weer, zacht en tevreden.

De verwarming stond goed.
Het huis klonk normaal.
En ik had iets om te maken.
Ik bleef nog een tijd zitten met het haakwerk op schoot. De wol gleed soepel door mijn vingers. Steek na steek. Het poppetje begon al vorm te krijgen.
Ik hield ervan als dingen langzaam zichtbaar werden. Dat gaf rust.
Het vogeltje floot af en toe,
korte heldere geluidjes. Dat klonk vrolijk.
Ik voelde me prettig. Alsof alles weer op zijn plek viel.
Toen hoorde ik de klok.
Het was geen hard geluid, maar duidelijk genoeg. Tijd om op te staan. Ik legde het haakwerk netjes weg en liep naar de keuken. Ik pakte een bord en begon de tafel te dekken.
Een boterham, een kopje. Thee zou ik zo zetten.
Net toen ik het mes neerlegde, ging de bel.
Ik verstijfde.
Dat had ik niet verwacht. Ik bleef even staan en luisterde. Misschien had ik me vergist. Maar toen ging de bel nog een keer.
Mijn hart begon sneller te kloppen. Ik liep niet meteen naar de deur.
Je wist maar nooit. Ik was alleen.
Er werd geklopt.
“Mevrouw?” hoorde ik een stem zeggen. “Mevrouw, ik ben het. De hulp. We hadden afgesproken dat ik vanmiddag langs zou komen.”
Ik bleef staan met mijn hand op het aanrecht. De woorden bleven even hangen voordat ze landden. Afgesproken... ja. Misschien wel.
Ik herinnerde me vaag iets.
Dat er iemand zou komen. Dat de buurman had gezegd dat het goed zou zijn. Hij had dit een tijd terug geregeld.
Ik had het eigenlijk niet nodig gevonden. Ik kon alles nog prima zelf.
Maar hij had zich zorgen gemaakt. Had gezegd dat extra hulp geen kwaad kon. Omdat ik niet de jongste meer was.
Ik liep naar de deur en deed hem open.

Er stond een jonge vrouw. Ze had een vriendelijke uitstraling. Ze glimlachte voorzichtig, alsof ze me niet wilde laten schrikken. “Goedemiddag,” zei ze. “Mag ik binnenkomen?”

Ik knikte en liet haar binnen.

Ik wees naar de keukentafel. “Daar kunnen we zitten.”

Ze keek meteen naar de vogelkooi. “Wat een lief vogeltje,” zei ze. “Die zingt mooi.”

Dat vond ik fijn om te horen. Ik glimlachte. “Ja, dat doet hij graag.”

We gingen zitten. Ik vertelde haar dat er was ingebroken.

Dat er spullen waren verplaatst.

Dat mijn portemonnee weg was geweest.

Ze keek geschrokken en zei dat dat erg was. Dat ze me wilde helpen. “Ik kan wel even de kast opruimen,” stelde ze voor. “En stofzuigen.”

“Vorzichtig met de poppen,” zei ik meteen. “Die zijn erg duur.”

Ze knikte begrijpend. “Natuurlijk.”

Ik stelde haar de poppen voor die aan de keukentafel zaten. Ze boog zich iets voorover en keek aandachtig. Ze raakte niets aan.

“Ik ga eerst even eten,” zei ik.

“Dan kunt u vast beginnen.”

Ze pakte de stofzuiger en ging aan de slag. Het geluid was even hard, maar niet vervelend.

Daarna hielp ze me met de kast. We zetten alles weer netjes op zijn plek. Dat voelde goed.

Voordat ze wegging, liep ze naar de kalender. Ze pakte een pen en schreef iets op.

“Ik kom volgende week weer,” zei ze. “Om dezelfde tijd.”

Ik keek ernaar en knikte. Dat was goed.

Ik liep met haar mee naar de deur en bleef staan terwijl ze de trap af liep. Ze zwaaide nog even.

Ik sloot de deur en bleef even staan.

“Aardige meid,” zei ik zacht tegen mezelf.

Hoofdstuk 4

Ik pakte de envelop uit de la.

Die lag daar altijd, voor noodgevallen. Onder de papieren. Ik haalde hem tevoorschijn en voelde even met mijn duim langs de rand. Het geld zat er nog in. Ik telde het niet. Dat hoefde niet. Ik wist hoeveel erin zat.

Ik deed de envelop in mijn tas en liep naar de deur. Net toen ik mijn hand op de klink legde, hoorde ik voetstappen op de trap.

Zware stappen.

En daarachter het zachte tikken van nagels op beton.

De hond.

Ik trok de deur weer een stukje dicht en bleef erachter staan. Ik wilde eerst weten wie het was. De stem kwam me al tegemoet.

“Goedendag,” zei de buurman. Zijn stem klonk opgewekt.

Ik hoorde hoe hij zijn deur opendeed. “Kom maar,” zei hij tegen de hond. “Eerst jij.”

Ik wachtte tot ik hoorde dat de hond binnen was.

Pas toen deed ik mijn deur helemaal open.

“Goedendag,” zei ik.

De buurman keek op en glimlachte.

“Ah, daar bent u. Hoe gaat het vandaag?”

“Goed,” zei ik. “Het gaat goed.”

Hij knikte en keek even naar mijn tas.

“De hulp was er vandaag, toch?”

“Ja,” zei ik. “Voor het eerst.”

“Fijn dat u haar heeft binnengelaten,” zei hij. “En? Was er een klik?”

Ik moest lachen.

“Ja hoor. Een aardige jonge vrouw. Heel behulpzaam. En ze vond mijn vogeltje geen probleem.”

“Wie kan uw vogeltje nou niet leuk vinden,” zei hij.

Ik glimlachte. Dat vond ik ook.

Ik liep voorzichtig langs hem heen en begon aan de trap. Trede voor trede. Rustig. Mijn voet bleef even haken, maar ik herstelde me. Onderaan stond mijn rollator. Ik keek ernaar en twijfelde.

Misschien was het niet nodig. De winkel was niet ver. Maar het was toch fijner. Zeker met boodschappen.

Ik pakte hem vast.

Buiten was het fris. De lucht rook schoon. Ik liep rustig richting de winkel, hield mijn handen stevig om de handvatten. Onderweg groette ik iemand. Ik weet niet meer wie, maar ze groetten terug.

In de winkel pakte ik een mandje. Aardappels. Rode kool. Gordon bleu. Dat was lekker.

Dat had ik zin in. Ik pakte ook een doosje mergpijppjes. Die mocht ik eigenlijk niet te vaak eten, maar vandaag kon het wel.

Bij de kassa haalde ik de envelop tevoorschijn. Ik betaalde en stopte het wisselgeld weer netjes weg.

Op de terugweg liep ik iets langzamer. Het mandje was zwaar, maar het ging.

Toen ik thuis de deur achter me sloot, sloeg de warmte me tegemoet.

Het was niet zomaar warm. Het was alsof de lucht stil stond. Alsof het huis zijn adem inhield. Ik bleef even staan met mijn tas nog in mijn hand en voelde het zweet meteen in mijn nek komen. Mijn wangen gloeiden.

Dit klopte niet.

Ik zette de boodschappen op het aanrecht en liep naar de verwarming.

Die stond weer hoger. Dat zag ik meteen. Mijn hart begon sneller te kloppen.

Hij had eraan gezeten.

Ik keek door het raam naar beneden, naar de schuur. En ja daar was hij. De onderbuurman. Hij bewoog heen en weer.

Hij werkte gehaast, alsof hij ergens achteraan zat. Zijn schouders stonden strak.

Hij zal het vast goed bedoelen, zei ik tegen mezelf.
Hij weet hoe dat soort dingen werkt.
Ik wilde de knop al draaien, maar mijn hand bleef hangen.
Zijn woorden van eerder kwamen terug. Niet aankomen. Dan blijft het goed.
Ik liet mijn hand zakken.
In de keuken begon ik met koken. Ik schildte de aardappels, maar mijn handen waren klam. Het mes gleed bijna uit mijn vingers. Het zweet liep langs mijn slapen. Ik zette het raam op een kier, maar dat hielp nauwelijks.
De rode kool pruttelde zacht. Het geluid was normaal, maar alles voelde te veel. Te dicht. De muren leken dichterbij te komen.
Ik ademde door mijn mond.
Het was ondraaglijk warm.
Mijn kleding plakte aan mijn rug.
Mijn hart bonkte. Ik keek weer naar de verwarming.
Nog steeds hoog. Het voelde alsof hij me uitdaagde.
Ik hoorde een geluid van beneden. Een klap. Metaal op metaal.
Ik liep naar het raam en schoof het gordijn opzij.
“Mag ik de verwarming lager zetten?” riep ik naar beneden. “Het is hier veel te warm.”
Hij keek op, alsof hij niet had verwacht dat ik iets zou zeggen. Zijn gezicht vertrok.
“Nee,” riep hij terug. “Je moet nergens aankomen.”
“Maar het is niet te doen hier,” zei ik. Mijn stem klonk dunner dan ik wilde. “Het is veel warmer dan net.”
Hij schudde zijn hoofd. “Dat zeg ik toch. Als jij eraan zit, gaat het mis.”
“Ik heb er niet aan gezeten,” zei ik. “Hij stond al zo.”
Hij lachte kort. Niet vriendelijk. “Ja hoor.”
Ik voelde de paniek omhoog kruipen.
De warmte drukte op mijn borst. Mijn huid brandde.
“Het is mijn huis,” zei ik. “Ik wil gewoon..”

“Hou op,” snauwde hij. “Je snapt niet hoe dat werkt. Jij maakt alles erger.”

Mijn handen trilden. Ik greep de vensterbank vast om niet achteruit te stappen.

“U moet van mijn verwarming afblijven,” zei ik. “U zit er steeds aan.” Zijn blik werd hard. “Ik doe dit voor jou,” zei hij. “Maar jij luistert niet.”

Dat maakte me boos. Zo boos dat ik even vergat hoe warm het was. “U heeft er niets over te zeggen,” riep ik. “Dit is mijn woning.”

Hij deed een stap naar voren. “Je moet luisteren,” zei hij. “Je moet nergens aankomen. Punt.”

Mijn hart bonsde in mijn keel.

Ik voelde me klein.

Alsof ik iets verkeerd had gedaan zonder te weten wat.

“Blijf van die knop af,” zei hij nog één keer. “Begrijp je dat?”

Ik liet het gordijn los en deed een stap achteruit. Mijn handen waren nat. Mijn hoofd tolde.

In de keuken stond het eten nog op het vuur.

De aardappels kookten over. Ik draaide het gas lager met trillende vingers en ging op een stoel zitten.

De warmte bleef.

Van beneden hoorde ik hem weer rommelen.

Zijn zogenoemde project.

Ik wist één ding zeker:

dit voelde niet als hulp.

Dit voelde als iemand die bepaalde wat ik wel en niet mocht doen.

Ik probeerde te eten, maar het lukte niet.

De aardappels lagen op mijn bord,

de rode kool ernaast. Ik prikte erin, nam een hap, maar mijn maag trok samen. Het was nog steeds warm. Te warm. Mijn hoofd bonsde. Het zweet stond weer in mijn nek.

Onder mijn voeten klonk een doffe dreun. Daarna nog één. En toen weer het getik. Harder nu. Sneller. Alsof iemand ergens met opzet tegenaan sloeg.

Ik legde mijn vork neer.

“Hou er nou mee op,” zei ik hardop, maar niemand antwoordde.

Het geluid kwam van beneden. En het hield niet op.

Ik stond op en liep naar de deur. Mijn benen voelden slap, maar ik moest weten wat hij aan het doen was. Dit ging te ver. Ik trok mijn jas aan en liep de trap af.

In de hal was het koeler. Dat voelde meteen.

Het geluid werd hier duidelijker. Metaal. Gereedschap. Stemmen.

Hij stond bij de meterkastjes.

De onderbuurman had een paneel opengeklapt. Draden hingen los.

Hij had een telefoon tegen zijn oor gedrukt en praatte hard. Ik bleef even staan en luisterde.

“Ja,” zei hij.

“Het is de verwarming.... Ik regel het.”

Mijn hart sloeg over.

“Wat bent u aan het doen?” vroeg ik.

Hij draaide zich om en keek me aan als of ik hem betrappt had. Zijn ogen stonden donker.

“Niks waar jij je mee hoeft te bemoeien,” zei hij kort. Hij draaide zich weer om en praatte verder in de telefoon.

“Ja, die kastjes. Precies. Daar zit het probleem.”

Mijn handen begonnen te trillen.

“U zit aan mijn verwarming,” zei ik. “Daarom is het zo warm.”

Hij zuchtte geïrriteerd. “Ik ben bezig. Ga naar boven.”

“U heeft geen recht...”

“Hou op,” snauwde hij.

Hij hield de telefoon nog steeds tegen zijn oor. “Je maakt het alleen maar lastiger.”

Ik voelde iets knappen in mijn borst. Alles wees dezelfde kant op.

Het getik. De warmte. Zijn stem. De kastjes. Hij was hier al die tijd mee bezig geweest.

Dit kwam door hem.

Ik draaide me om en liep terug naar boven, mijn hart bonkend in mijn keel. In mijn woning was het nog steeds warm. De verwarming tikte alsof hij me uitlachte.

Ik ging weer aan tafel zitten, maar het eten smaakte nergens naar. Mijn handen bleven trillen. Van beneden klonk weer gerommel. Nog harder dan eerst.

Hij was bezig.

Aan dingen die van mij waren.

En niemand hield hem tegen.

Ik ruimde de tafel af zonder echt te proeven wat ik had gegeten. De borden voelde warm aan in mijn handen. Alles voelde warm. Ik zette alles netjes weg en bleef even staan in de keuken.

De puzzel lag er nog. Een paar stukjes los, alsof ze waren blijven liggen waar iemand ze had neergelegd.

Ik schoof ze voorzichtig bij elkaar, maar begon niet opnieuw.

Dat kon later.

Op het aanrecht lagen de borduurwerkjes. De draad hing nog steeds los. Ik streek er met mijn vingers overheen en rolde het voorzichtig op.

Ik liep naar de poppen en ging bij hen zitten. Ze stonden dicht bij elkaar, zoals altijd. Ik nam plaats op mijn stoel, vlak bij de vogelkooi. Het vogeltje zat met zijn snavel iets open. Zijn veren stonden wat los.

“Het is warm, hè,” zei ik zacht.

Ik voelde het zelf ook. De warmte drukte weer op mijn borst. Ik wist wat ik moest doen.

De buurman had het gezegd. Je mag altijd komen.

Ik liep naar zijn deur. Hij deed bijna meteen open.

“Het is weer zo warm,” zei ik. “Zou u misschien...?”

“Natuurlijk,” zei hij meteen. “Kom maar.”

Hij liep met me mee en draaide aan de verwarming. Het getik werd zachter. Rustiger. Hij pakte een klein briefje en plakte het naast de knop.

NIET AANKOMEN

“Zo,” zei hij. “Nu is het goed. Je hoeft je geen zorgen te maken.”

Ik knikte, maar mijn handen trilden nog.

“Die onderbuurman,” zei ik. “Hij doet altijd zo boos. Alsof hij alles bepaalt. Alsof hij me expres dwarszit.”

De buurman haalde zijn schouders op. “Ach,” zei hij. “Zo erg is hij niet. Hij kan wat kort zijn, dat wel.”

Net op dat moment klonk er beneden een harde klap.

En toen zijn stem.

“Verdomme!” riep hij. “Die buurvrouw ook altijd!”

Ik schrok en keek naar de buurman.

“Wat is dat?” vroeg ik.

Hij liep naar het raam en keek naar beneden. “Hij is gestruikeld,” zei hij. “Over je rollator. Die stond in het pad.”

Ik voelde mijn maag samentrekken.

“Zie je wel,” zei ik zacht. “Altijd boos.”

De buurman zuchtte. “Ik zet hem wel even weg,” zei hij.

Hij liep naar beneden.

Ik bleef staan en luisterde. De stemmen stierven weg.

De warmte zakte langzaam.

Toen ik weer alleen was, ging ik terug naar mijn stoel bij de poppen.

Het vogeltje was rustiger nu. Hij floot zacht, alsof hij het goed vond.

Ik bleef zitten.

De verwarming stond lager.

Het briefje hing er.

De buurman had gezegd dat het goed was. Maar zie je wel ik heb nergens wat over te zeggen.

Hoofdstuk 5

Ik vond mijn portemonnee op de plek waar hij hoorde te liggen. Dat was het eerste wat ik zag toen ik de woonkamer binnenkwam. Hij lag op het dressoir, precies naast de fotolijst. Netjes. Alsof hij daar altijd had gelegen. Ik bleef even staan en keek ernaar. Mijn hart sloeg sneller.

Dat was vreemd.

Ik pakte hem op en voelde het leer onder mijn vingers.

Hij was zwaar genoeg. Ik opende hem en keek erin. Alles zat erin.

Het geld. De pasjes. Niets ontbrak.

Ik keek om me heen.

De kast stond open.

Niet een beetje. Wijd.

Alsof iemand er haastig in had gekeken. Kleding lag niet meer zoals ik het had opgevouwen. Een sjaal hing half uit de plank. Ik liep ernaartoe en voelde mijn maag samenknijpen.

Op de grond lag een pop.

Niet netjes gevallen.

Ze lag op haar zij, haar hoofd scheef, haar jurkje gekreukt. Dat deed pijn om te zien.

Ik bukte en zette haar overeind.

Haar gezicht keek me aan, onbewogen.

“Dat doen ze expres,” zei ik zacht.

Ik zette haar terug, maar het voelde anders dan normaal.

Alsof ze daar niet meer hoorde.

Van buiten klonk geluid. Ik liep naar het raam en keek naar beneden. De onderbuurman was weer bezig. Hij sjouwde met grote vaten, zette ze hard neer, liep terug en weer vooruit.

Zijn bewegingen waren gejaagd. Driftig.

Ik zag zijn mond bewegen.

“Ze moet stoppen met die muziek,” hoorde ik hem zeggen. Hard genoeg om het te verstaan. “Altijd dat gedraai.”

Mijn borst trok samen.

Muziek.

Ik draaide me om en keek naar de radio. Die stond aan. Niet hard.

Helemaal niet hard. Ik hield ervan. Muziek maakte het huis lichter.

Het gaf ritme aan mijn dag. Soms zong ik mee. Dat deed ik altijd.

Ik ging iets dichterbij staan.

Als de klok van Arnemuïden

Welkom thuis voor ons zal luiden

Wordt de vreugde soms vermengd met droefenis

Als een schip op zee gebleven is...

Ik neuriede mee. Zacht. Voor mezelf. Mijn voeten bewogen een beetje over de vloer.

Niet eens echt dansen. Gewoon mee wiegen. Dat deed me goed.

Ik zette het geluid nog zachter.

Van buiten klonk weer zijn stem. Boos. Kort. Ik verstijfde.

Waarom mocht dit niet?

Waarom was dit ineens een probleem?

Ik voelde iets beklemmends in mijn borst. Alsof zelfs dit me werd afgenomen. Alsof ik niet eens meer mocht luisteren. Niet eens meer zacht.

Ik zette de radio uit.

De stilte viel hard.

Ik bleef staan, mijn handen langs mijn lichaam.

Het huis voelde meteen kouder, maar niet echt koeler. Meer leeg.

Alsof iets was weggetrokken.

Ik keek weer naar de kast. Naar de poppen.

Naar de plek waar mijn portemonnee had gelegen.

Iemand was hier geweest.

Iemand had gekeken.

Aan mijn spullen gezeten.

Besloten wat wel en niet mocht.

Ik liep naar de keuken en ging zitten. Mijn hart klopte onrustig.

Buiten klonk weer gestommel. De vaten. Het slepen. Het geluid van controle.

Ik wist het zeker nu.
Dit ging niet meer over geluid.
Niet over warmte.
Niet over muziek.
Dit ging over mij.
En over wat ik nog wel mocht.
Misschien bedoelde hij het niet verkeerd.
Die gedachte kwam ineens op, voorzichtig, alsof ik hem niet te hard mocht denken. Misschien was hij gewoon overbezorgd.
Omdat ik alleen ben. Omdat hij ziet dat ik ouder word.
Dat mensen dat dan denken dat ze mogen bepalen wat goed voor je is.
Dat gebeurt vaker.
Ik keek naar de portemonnee op tafel.
Hij lag er zo netjes.
Alsof iemand moeite had gedaan om hem precies terug te leggen.
Misschien had hij hem gevonden. Misschien had hij gedacht dat ik hem kwijt was en hem daarom teruggebracht.
Maar waarom dan de kasten?
Ik liep weer naar de woonkamer en keek erin.
De planken waren overhoop.
Niet kapot, niet ruw, maar wel duidelijk doorzocht.
Iemand had gekeken. Gezocht.
Wat zocht hij dan?
Geld? Dat lag er nog. Papieren? Die lagen er ook nog. Mijn blik bleef hangen bij de poppen. Eén had op de grond gelegen.
Die had hij moeten oppakken om erbij te kunnen.
Dat deed je niet zomaar.
Ik voelde een rilling langs mijn rug lopen.
Misschien was het controle.
Misschien wilde hij kijken of alles wel goed ging.
Of wat ik had.
Of hoe ik leefde.

Ik zakte langzaam door mijn knieën en ging op de grond zitten. Ik begon de spullen weer netjes te maken. Stapel voor stapel. Alles terug op zijn plek. Dat gaf rust. Dat gaf orde.

Mijn handen deden hun werk terwijl mijn hoofd bleef malen.

Waarom zou iemand dat doen?

Waarom zonder iets te zeggen?

Toen klonk er geklop.

Hard genoeg om me te laten opschrikken.

Ik bleef zitten en hield mijn adem in. Het klonk nog een keer. Mijn hart sloeg sneller. Ik keek naar de deur, maar stond niet op. Je wist maar nooit.

“Het is goed,” hoorde ik toen een stem zeggen. “Ik ben het.”

De buurman.

Ik hoorde de sleutel in het slot.

De deur ging open en hij kwam binnen met een tas in zijn hand. Hij bleef even staan toen hij me op de grond zag zitten.

“Ik heb eten voor je meegenomen,” zei hij. “Ik dacht...”

Ik keek naar hem op. “Ze zijn weer binnen geweest,” zei ik meteen.

Hij zette de tas op het aanrecht en kwam naast me zitten. Op zijn hurken. Op mijn hoogte.

“Mijn portemonnee ligt er weer,” zei ik. “Maar alles was overhoop.

De kasten. En een pop lag op de grond.”

Hij luisterde. Hij onderbrak me niet.

“Het is die onderbuurman,” zei ik.

“Hij houdt alles in de gaten.

Misschien omdat ik alleen ben. Misschien denkt hij dat hij dat mag.”

De buurman zuchtte zacht. Niet boos. Meer nadenkend.

“Dat zou niet moeten,” zei hij. “Ik ga met hem praten.”

Dat stelde me gerust.

Hij pakte een stapel en hielp me opruimen.

We deden het samen.

Mijn handen trilden minder nu.

De kamer werd weer netjes. Rustiger.

“Eet straks maar,” zei hij. “Het staat klaar.”

Ik knikte.

Hij bleef nog even zitten,

alsof hij zeker wilde weten dat ik weer rechtop kon staan.

Toen hij weer opstond, voelde het huis iets minder groot.

Maar diep vanbinnen bleef één gedachte hangen:

Als hij het goed bedoelde...

waarom voelde het dan zo verkeerd?

Ik keek de buurman aan.

“Waarom doet hij dat?” vroeg ik. “Waarom zit hij steeds aan mijn spullen? Aan mijn verwarming?”

De buurman bleef even stil. Hij legde een stapel netjes terug in de kast en streek met zijn hand langs de plank, alsof hij wilde laten zien dat alles weer goed stond.

“Ik denk niet dat hij het zo bedoelt,” zei hij uiteindelijk. “Hij is wat... onhandig. Kortaf. Maar geen slechte man.”

Ik voelde iets in mij protesteren.

“Het voelt niet zo,” zei ik.

“Het voelt alsof hij bepaalt wat ik wel en niet mag.”

De buurman knikte langzaam. “Dat begrijp ik,” zei hij. “Maar je mag altijd bij mij aanbellen.

Ook als het alleen maar is om samen op te ruimen.”

Samen.

Dat woord bleef hangen.

Het voelde vreemd. Ik had alles altijd alleen gedaan. Dat moest ook.

Dat had ik geleerd. Je zorgde voor jezelf. Je maakte je eigen rommel schoon. Je vroeg niets.

“Ik kan het zelf,” zei ik snel.

“Dat weet ik,” zei hij. “Maar het hoeft niet altijd.”

Ik wilde daar iets op zeggen, maar toen hoorde ik het.

Niet hard. Meer alsof het langs me heen gleeed.

“Ga weg.”

Ik verstijfde.

Ik keek naar de gang, naar de deur, naar de kast. Mijn hart begon te bonzen.

“Ga het huis uit.”

Mijn mond werd droog.

Het klonk niet als de stem van de onderbuurman. Het klonk anders. Dichterbij. Alsof het uit de muren kwam. Of uit de lucht zelf.

“Hoorde u dat?” vroeg ik zacht.

De buurman keek me aan.

Zijn gezicht veranderde niet, maar hij werd alerter. “Wat hoorde u?”

“Ze zeggen dat ik weg moet,” zei ik. Mijn stem trilde. “Nu willen ze me ook al weg hebben.”

Hij kwam iets dichterbij. Niet te snel. Niet dwingend.

“Je gaat hier niet weg,” zei hij rustig.

“Dit is uw huis. Daar zorg ik wel voor.”

Dat stelde me gerust. Even. Zijn woorden waren stevig. Alsof hij ze meende.

Ik luisterde opnieuw, maar het was stil.

Misschien waren ze weer weg.

Ik haalde diep adem en knikte.

Mijn handen trilden nog, maar minder dan eerst.

De buurman stond op en keek nog één keer om zich heen. “Ik laat het eten staan,” zei hij. “Eet straks maar. En als er iets is...”

“Ik bel,” zei ik.

Hij glimlachte en liep naar de deur. Ik bleef staan tot ik hoorde dat hij weg was. Pas toen ging ik weer zitten.

Het huis was stil.

Te stil.

Ik keek naar de kast. Naar de deur. Naar de plek waar ik net had gezeten.

Ze hadden gezegd dat ik weg moest.

Maar dat ging niet.

Dit was mijn huis.